

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 89/2020-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. februára 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátskou kanceláriou IURISTICO s. r. o., v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Matej Kukura, PhD., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 143/2014 a postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 139/2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého konania a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. októbra 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ],

██████████ (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 143/2014 a postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 139/2018 (ďalej len „napadnuté konanie“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka sa návrhom doručeným okresnému súdu 16. júla 2014 domáhala určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, konkrétne bytu ██████████.

2.1 Po opísaní priebehu napadnutého konania s uvedením prehľadu procesných úkonov a postupu okresného súdu sťažovateľka uviedla, že „... v priebehu súdneho konania bolo vytýčených celkovo jedenásť pojednávaní, z ktorých sa uskutočnilo sedem, pričom štyri pojednávania nariadené na 27. 6. 2016, 26. 9. 2016, 5. 6. 2017 a 19. 10. 2017 sa neuskutočnili, a to z dôvodu náhlej choroby zákonnej sudkyne, z dôvodu plánovanej zahraničnej cesty právneho zástupcu žalovaného, z dôvodu náhlej choroby zákonnej sudkyne a z dôvodu prekážky na strane zákonnej sudkyne v uvedenom poradí...“.

2.2 Sťažovateľka ďalej uviedla prehľad riadne uskutočnených pojednávaní (napr. 9. februára 2015, 20. apríla 2015, 9. júla 2015, 8. februára 2016, pozn.), keď okresný súd vo veci pojednával, ale podľa názoru sťažovateľky postupoval nesústredene, keďže nezabezpečil prítomnosť osôb, ktoré sťažovateľka navrhla vypočuť ako svedkov v napadnutom konaní. Okresný súd vo veci vyhlásil rozsudok č. k. 17 C 143/2014-481 zo 4. decembra 2017, ktorým žalobu žalobkyne v celom rozsahu zamietol a proti ktorému žalobkyňa (sťažovateľka) podala odvolanie. Za prietáhový postup okresného súdu sťažovateľka označila doručovanie samotného vyhotovenia rozsudku, ktoré bolo podľa jej tvrdenia doručené právnomu zástupcovi sťažovateľky 20. decembra 2018.

2.3 V ústavnej sťažnosti sa ďalej uvádza, že „... odvolacie konanie pred Krajským súdom v Košiciach trvá od 16.4.2018 do súčasnosti, teda odvolacie konanie trvá jeden rok a šesť mesiacov. Pritom odvolací súd nenariadil ani jedno pojednávanie vo veci. Mám za to, že sa jedná o prietahy v konaní v trvaní jedného roka a šiestich mesiacov...“.

3. Na základe skutočností uvedených v ústavnej sťažnosti sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol nálezom, v ktorom vysloví, že jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní na okresnom súde vedenom pod sp. zn. 17 C 143/2014 a v konaní vedenom na krajskom súde pod sp. zn. 5 Co 139/2018 porušené boli a prikáže krajskému súdu v napadnutom konaní konať bez zbytočných prietahov. Súčasne sa sťažovateľka domáha priznania finančného zadosťučinenia vo výške 4 000 € a úhrady trov konania.

4. V prípravnej fáze predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti v kontexte konkrétnych okolností danej veci ústavný súd považoval za vhodné vyžiadať si vyjadrenie krajského súdu k obsahu ústavnej sťažnosti. Vo vyjadrení krajského súdu sp. zn. 1 SprV 825/2019 zo 4. novembra 2019, ktoré bolo ústavnému súdu doručené 6. novembra 2019, predseda krajského súdu uviedol aj chronologický prehľad jednotlivých procesných úkonov. Podľa názoru predsedu krajského súdu odvolací súd prejednával danú vec prednostne a v napadnutom konaní nemožno konštatovať nečinnosť krajského súdu.

II.

Relevantná právna úprava a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

8. Podľa § 42 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde návrhom na začatie konania je sťažnosť fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy.

9. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

10. Pri predbežnom prerokovaní návrhu takto ústavný súd skúmal, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré sú podané navrhovateľom bez právneho zastúpenia podľa § 34 a § 35 zákona o ústavnom súde a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu [§ 37 zákona o ústavnom súde], návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané zjavne neoprávnenou osobou, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

11. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

12. Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť [napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 280/08] a ich prípadné porušenie možno preskúmať spoločne.

13. Základnou povinnosťou súdu je zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

14. Táto povinnosť súdu do 1. júla 2016 vyplývala z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazoval, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, v zmysle ktorej len čo sa konanie začalo, postupoval v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

15. Povinnosť súdu a sudcu konať bez prietahov podľa právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016 je *expressis verbis* zakotvená ako základný princíp civilného sporového konania v čl. 17 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

III.

Posúdenie veci ústavným súdom

16. Predmetom ústavnej sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu a krajského súdu v napadnutom konaní.

III. 1 K námietke porušenia práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní

17. Ústavný súd z obsahu ústavnej sťažnosti a chronológie procesných úkonov vzťahujúcich sa k postupu okresného súdu v napadnutom konaní zistil, že okresný súd od momentu podania žaloby (16. júla 2014, pozn.) postupoval plynule a jednotlivé procesné úkony boli vykonávané z ústavného hľadiska v akceptovateľných časových úsekoch objektívne potrebných na vykonanie dokazovania, zameraných najmä na výsluch sporových strán a výsluch svedkov. Po vykonaní rozsiahleho dokazovania okresný súd rozhodol rozsudkom č. k. 17 C 143/2014-481 zo 4. decembra 2017, ktorým žalobu v celom rozsahu zamietol. Proti rozsudku okresného súdu podala žalobkyňa 3. januára 2018 odvolanie. Okresný súd plynule vykonával procesné úkony zamerané na prípravu odvolacieho konania [postup podľa § 374 ods.1 a 2 CSP] a 16. apríla 2018 predložil súdny spis krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní žalobkyne.

17.1 Ústavný súd preverením obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho súdu zistil, že sťažovateľka vo svojej ústavnej sťažnosti uviedla nepravdivé tvrdenie vo vzťahu k dátumu doručenia rozsudku súdu prvej inštancie č. k. 17 C 143/2014-481 zo 4. decembra 2017 [bod 2.2 tohto rozhodnutia]. Vo svojej ústavnej sťažnosti sťažovateľka uviedla: „... *Podobne zdôrazňujem skutočnosť, že Okresnému súdu Košice II trvalo dobu jedného roka doručenie rozsudku zo dňa 4. 12. 2017, sp. zn. 17C/143/2014, ktorý bol právnenému zástupcovi žalobcu doručený až dňa 20.12.2018, čo je prietáhový postup v trvaní jedného roka...*“ .

17.2 Uvedené tvrdenie sťažovateľky sa nezakladá na pravde, keďže v súdnom spise sa nachádza doručka z 20. decembra 2017 o prevzatí písomného vyhotovenia rozsudku č. k. 17 C 143/2014-481 zo 4. decembra 2017 advokátskou kanceláriou [REDACTED] (právny zástupca sťažovateľky v napadnutom konaní, pozn.). Sťažovateľka teda nesprávne a zavádzajúco stotožnila moment doručenia písomného vyhotovenia rozsudku č. k. 17 C 143/2014-481 zo 4. decembra 2017 (ktorý napadla 3. januára 2018 odvolaním, pozn.) s momentom doručenia opravného uznesenia okresného súdu č. k. 17 C 143/2014-610 z 5. decembra 2018, ktorým sa vykonala oprava chyby v záhlaví písomného vyhotovenia rozsudku.

17.3 Ústavný súd na tomto mieste konštatuje nesústredný postup okresného súdu vo fáze písomného vyhotovenia rozsudku, pri ktorom okresný súd musel v zmysle pokynu súdu druhej inštancie (uznesenie krajského súdu č. k. 5 Co 139/2018-608 z 21. novembra 2018 o vrátení veci súdu prvej inštancie na opravu záhlavia rozsudku, pozn.) opravným uznesením č. k. 17 C 143/2014-610 z 5. decembra 2018 opraviť chybu v záhlaví rozsudku. Je teda objektívnou skutočnosťou, že okresný súd uvedenou chybou v písomnom vyhotovení rozsudku nepostupoval v súlade s požiadavkou na postup súdu bez zbytočných prietáhov (rozsudok č. k. 17 C 143/2014-481 bol v spojení s opravným uznesením č. k. 17 C 143/2014-610 žalobkyni doručený 20. decembra 2018, pozn.), avšak vzhľadom na ďalšie rozhodovanie o odvolaní žalobkyne súdom druhej inštancie nevyhodnotil ústavný súd túto okolnosť za spôsobilú výrazným spôsobom ovplyvniť priebeh napadnutého konania.

17.4 Ústavný súd sa po preskúmaní postupu okresného súdu nestotožnil s názorom sťažovateľky, ktorá vo svojej ústavnej sťažnosti uviedla, že okresný súd síce vo veci pojednával, avšak „... nesústredene, keď mnou navrhovaných svedkov nevedel resp. nechcel zabezpečiť. Tak nastala situácia, keď som na podporu svojich tvrdení navrhovala vypočuť viacerých svedkov, avšak súd ich nezabezpečil vôbec, teda ich na pojednávanie nepredvolal, alebo nestotožnil a ani sa nesnažil stotožniť aktuálnu adresu, na ktorej ich mohol predvolať. V dôsledku tohto postupu Okresného súdu Košice II tak bol dňa 4.12.2017 vyhlásený rozsudok sp. zn. 17C/143/2014 bez vypočutia mnou navrhnutých viacerých svedkov...“.

17.5 K uvedenej námietke sťažovateľky ústavný súd uvádza, že vo veci konajúci súd, aplikujúc ustanovenie § 185 ods. 1 CSP rozhodol o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná (v konkrétnom prípade návrh žalobkyne na výsluch ňou označených svedkov). Je na mieste uviesť, že v priebehu dokazovania súdom prvej inštancie nadobudol účinnosť Civilný sporový poriadok (od 1. júla 2016, pozn.) ako nový procesný predpis upravujúci civilné sporové konanie, čím sa síce nenarušila prejednacía zásada dokazovania v sporovom konaní, avšak zásadne sa zvýšila procesná zodpovednosť sporových strán v procese dokazovania. Aktivita konajúceho súdu sa teda obmedzila nielen pri navrhovaní, ale aj pri vykonávaní dôkazov. Súd nemusí vykonať všetky dôkazy, ktoré navrhne sporová strana, avšak musí dbať na to, aby nevylúčil taký dôkaz, ktorý má potenciál preukázať rozhodný skutkový poznatok tvrdený stranou sporu. V prípade návrhu žalobkyne na výsluch ňou označených svedkov okresný súd postupoval v zmysle § 198 ods. 1 a 2 CSP a keďže sa mu prítomnosť svedka nepodarilo zabezpečiť, návrh na jeho výsluch zamietol [§ 198 ods. 3 CSP].

III. 2 K námietke porušenia práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v napadnutom konaní

18. Ústavný súd, vychádzajúc z prehľadu procesných úkonov napadnutého konania, v relevantnej časti týkajúcej sa postupu krajského súdu konštatuje, že v činnosti krajského súdu nevzhladol žiadnu okolnosť, ktorá by naznačovala existenciu zbytočných prietahov.

18.1 Súd prvej inštancie predložil súdny spis na rozhodovanie o odvolaní žalobkyne krajskému súdu 16. apríla 2018. Krajský súd v prvej fáze odvolacieho konania rozhodol uznesením č. k. 5 Co 139/2018-608 z 21. novembra 2018 o vrátení veci súdu prvej inštancie [k tomu pozri bod 17.3 odôvodnenia tohto rozhodnutia], ktorý mu spis opätovne predložil 31. decembra 2018.

18.2 Z ďalších procesných úkonov krajského súdu vyplýva, že s predmetom napadnutého konania úzko súviseli aj iné súdne konania (Okresný súd Spišská Nová Ves, konanie vedené pod sp. zn. 1 C 346/2012, Okresný súd Košice II, konanie vedené pod sp. zn. 45 C 49/2009, Okresný súd Košice I, konanie vedené pod sp. zn. 2Ntv 120/2001), v ktorých krajský súd požiadal o zapožičanie súdnych spisov, v rámci

komplexného posúdenia veci v odvolacom konaní, pričom táto skutočnosť podľa názoru ústavného súdu nesporne prispela k zvýšeniu faktickej zložitosti napadnutého konania.

18.3 Krajský súd ďalej postupoval v rámci odvolacieho konania v zmysle § 385 ods. 1 CSP a nariadil vo veci pojednávanie na 1. október 2019, na ktorom uskutočnil výsluch žalobkyne a zároveň určil lehotu 10 dní na označenie dôkazov, ktoré navrhuje v odvolacom konaní vykonať.

18.4 Žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu doručila 14. októbra 2019 krajskému súdu podanie, v ktorom sa vyjadrila k absencii nadobúdacieho titulu žalovaného k bytu, k absencii dobrej viery žalovaného a k vydržaniu vlastníckeho práva k predmetnému bytu žalobkyňou. Krajský súd bezodkladne 17. októbra 2019 nariadil pojednávanie na 19. november 2019 s predvolaním svedkov, ktoré označila žalobkyňa, a následne vo veci rozhodol rozsudkom sp. zn. 5 Co 201/2019 z 26. novembra 2019, ktorým rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vo výroku vecne správny (§ 387 ods. 1 CSP).

18.5 Overením aktuálneho stavu napadnutého konania (preneseného do fázy rozhodovania o výške náhrady trov konania súdom prvej inštancie, pozn.) ústavný súd zistil, že okresný súd uznesením č. k. 17 C 143/2014-833 z 30. januára 2020 rozhodol o výške náhrady trov konania (§ 262 ods. 2 CSP), predmetné uznesenie v čase rozhodovania ústavného súdu zatiaľ nenadobudlo právoplatnosť.

19. V nadväznosti na uvedené si ústavný súd nemohol nevšimnúť skutočnosť, že ústavná sťažnosť sťažovateľky podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, v ktorej namietala porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v napadnutom konaní, bola ústavnému súdu doručená 14. októbra 2019, teda v čase, keď bola oboznámená s priebehom odvolacieho konania po prejednaní veci na pojednávaní uskutočnenom 1. októbra 2019 a mala vedomosť o tom, že krajský súd riadne koná a jeho činnosť smeruje k vydaniu uznesenia, ktorým vyhlási dokazovanie za skončené a k následnému vyhláseniu rozsudku.

19.1 Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka v priebehu napadnutého konania aktívne využila svoje práva vyplývajúce pre ňu z procesného postavenia strany sporu (podanie návrhov na výsluch svedkov, opakované nahliadanie do súdneho spisu, vyhotovenie fotodokumentácie súdneho spisu, obsiahle podania, upozornenia na zrejmé

chyby v písaní, pozn.), na druhej strane však – hoci len fakultatívne – nevyužila žiadnu zo zákonných možností (napr. žiadosť o prejednanie veci, sťažnosť na prietahy predsedovi súdu, pozn. ústavného súdu), ktorou by mohla ovplyvniť dĺžku konania pozitívnym spôsobom.

19.2 Ústavný súd sa nestotožnil ani s názorom sťažovateľky obsiahnutým v jej ústavnej sťažnosti, podľa ktorého „... celková doba prietahov v konaní tak spoločne s postupom Okresného súdu Košice II v konaní sp.zn. 17C/143/2014 a Krajského súdu v Košiciach v konaní sp.zn. 5Co/138/2018 dosiahla dobu štyroch rokov...“.

19.3 Pri celkovej dĺžke posudzovaného napadnutého konania (5 rokov a 4 mesiace, pozn.) ústavný súd uzatvára, že uvedené tvrdenie sťažovateľky o existencii prietahov v trvaní 4 rokov nezohľadňuje reálny časový horizont, v ktorom je možné dospieť k právoplatnému rozhodnutiu súdu (v danom prípade konanie na dvoch inštanciách) v takej skutkovo náročnej veci, akým je z hmotnoprávneho hľadiska spor o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti vydržaním.

20. Je nespornou skutočnosťou, že dĺžka napadnutého konania nebola v danom prípade optimálna, avšak vyhodnotením konkrétnych okolností danej veci ústavný súd dospel k záveru, že priebeh napadnutého konania nezakladá dostatočný dôvod na vyslovenie porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a v postupe vo veci konajúcich súdov nevzhladol takú okolnosť, ktorá by naznačovala existenciu prietahov, nadobúdajúc svojou intenzitou ústavnoprávny rozmer.

21. Z judikatúry ústavného súdu totiž vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy [I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09]. V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zistí, že charakter postupu všeobecného súdu v napadnutom konaní sa nevyznačuje takými významnými prietahmi [bod 17.3 odôvodnenia tohto rozhodnutia], ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú [IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011]. Okrem toho jednou zo základných pojmových náležitostí ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv

sťažovateľa. Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou ESĽP (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009).

22. Uvedené skutočnosti zakladajú dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti sťažovateľky pre jej zjavnú neopodstatnenosť [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

23. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti v celom rozsahu bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky obsiahnutých v petite jej ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. februára 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu